

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, 2015. évi május hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A rongálás vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2014. június 3. napján kelt 8.Bf.11/2014/11. számú ítéletét **helybenhagyja**.

I n d o k o l á s :

A Kőszegi Városi Bíróság a 2010. június 24. napján kihirdetett, 2.B.43/2010/8. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki rongálás vétségében (Btk.324. § (1) bekezdés (2) bekezdés a.) pont), ezért 1 évi időtartamra próbára bocsátotta. Kötelezte, hogy pótmagánvádló magánfél részére fizessen meg 62.293,- Ft-ot, illetőleg az államnak külön felhívásra 7.000,- Ft eljárási illetéket.

Kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője a tényállás és a bűnösség téves megállapítása miatt, felmentés végett jelentettek be fellebbezést. A vádlott védője jogorvoslati kérelmében rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ugyanis nem volt építési engedély, nem kötelezésről, hanem fal építésének lehetőségéről volt szó, arról azonban nem, hogy erre milyen anyagból, milyen terv alapján kerüljön sor. Álláspontja szerint a két ingatlan közötti határon van a falsík, az, hogy oda fal került volna, a vádlottat megakadályozta volna a zavartalan birtoklásban, ezért a Ptk. szerinti jogos önhatalommal háríthatta el a birtoka elleni támadást. A felek között csupán polgári jogi jellegű vita állt fenn, ebbe büntetőjogi eszközökkel beavatkozni nem lehet.

A pótmagánvádló jogi képviselőjének álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a tornác falazata, amelyben a fal építése megtörtént, a külső homlokzati tartószerkezet falának minősül, és mint ilyen a társasház alapító okirata szerint közös tulajdonban van. Márpedig a büntetőjog értelmében az osztatlan közös tulajdon

esetén a tulajdonostárs számára a mást megillető tulajdoni hányad mértékéig a rongálással érintett vagyontárgy idegennek minősül. Jelen ügyben pedig a vádlott a pótmagánvádló tulajdoni hányadának erejéig számára idegen dologon követte el a rongáló cselekményét, amikor a falat önhatalmúlag lebontotta.

A Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2014. március 18., és június 3. napjain megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozott, és 2014. június 3. napján kihirdetett, 8.Bf.11/2014/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság döntését megváltoztatta, és **vádlottat** az ellene rongálás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A pótmagánvádló által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését a törvény egyéb útjára utasította, és a pótmagánvádlót kötelezte az eljárás során felmerült költség állam javára történő megfizetésére.

Indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének azonban nem tett maradéktalanul eleget.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásában tényként rögzítette, hogy a tornác a társasházi alapító okiratban, illetve annak módosításában sem közös, sem külön tulajdonként nem került feltüntetésre, azonban azt a vádlott használta, végső soron azonban nem foglalt állást abban, a rongálás bűncselekménye szempontjából perdöntő jelentőségű kérdésben, hogy azon terasz, amelyre a pótmagánvádló a falat felépítette, a felek közös tulajdonában volt -e, avagy a vádlott és családja külön tulajdonát képezte.

A felderítetlenségi hiba kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság polgári peres iratokat szerzett be, illetőleg a fellebbezési tárgyalás keretében bizonyítást folytatott le az igazságügyi építész műszaki szakértő meghallgatása útján.

Utóbbiak eredményeként a Be.352. § (1) bekezdés a.) pontja alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészítette ki és helyesbítette, hogy a pótmagánvádló által építtetett fal a külső homlokzati fal részét képezte arra történő ráépítéssel, amelynél a tartószerkezet boltívvvel van megoldva. A pótmagánvádló által felépíttetett fal 62.293,- Ft értéket képviselt. Mivel a külső homlokzati fal pótmagánvádló és felesége, illetőleg **Cs.Gy.Z.** és a vádlott közös tulajdonát képezte 2/8-2/8 tulajdoni arányban, így a pótmagánvádló által felépíttetett és a vádlott által lebontott fal is ezen tulajdonosok közös tulajdonába került.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint a városi bíróság téves következtetést vont le a vádlott büntetőjogi felelősségére, mert a rongálás Btk. különös részében meghatározott tényállásából következően a rongálást kizárólag idegen dologra lehet elkövetni, ilyen módon azon fal lebontása, amely a fennálló közös tulajdon folytán 2/8 -ad részben **vádlott** tulajdonát is képezte, a vádlott szempontjából nem minősíthető idegen vagyontárgynak.

Ekörben a törvényszék hivatkozott a hosszú időre visszatekintő vagyon elleni bűncselekményekre irányadó ítélkezési gyakorlatra, (BH.1994/473. számú eseti döntés) és álláspontja szerint a lopási cselekményekkel kapcsolatos bírói gyakorlat a rongálással összefüggésben is alkalmazandó. Mivel mindkét bűncselekmény elkövetési tárgya az idegen dolog, ahogy a lopást, úgy a rongálást sem lehet osztatlan közös tulajdonban álló dologra

elkövetni, erre figyelemmel a hivatkozott gyakorlati irányt helyesnek ítélve, tudatosan tért el a pótmagánvádlói oldalról meghivatkozott BH.2002/85.számú eseti döntésben foglaltaktól.

Mindezek miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és a vádlottat az ellene rongálás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdés alapján - a Be. 6. § (3) bekezdés a.) pontjának I. fordulatában írt okból, bűncselekmény hiányában - felmentette.

A pótmagánvádló jogi képviselője útján a vádlott terhére, a büntetőjogi felelősségének megállapítása érdekében másodfellebbezést jelentett be a törvényszék határozata ellen.

Jogorvoslati kérelmének írásbeli indokolásában kifogásolta, hogy az ügy érdemében való döntésénél a másodfokú bíróság a lopás analógiájából indult ki, ebből következően nem helytálló módon hivatkozott a BH. 1994/473. számú eseti döntésre és a Győri Ítéltábla ugyancsak lopási cselekménnyel összefüggő, eseti ügyben hozott döntésére.

Ekörben kifejtette azon álláspontját, miszerint a rongálás elkövetési tárgya az idegen vagyontárgy, a közös tulajdonban lévő, oszthatatlan dolog a tulajdonostárs számára a rongálási magatartás vonatkozásában a mást megillető hányad mértékéig idegen, tehát az ilyen közös dolgon - jelen esetben a társasházi falon - a rongálás megvalósítható. Utóbbival kapcsolatban hivatkozott a régi Btk.-val kapcsolatos gyakorlatra, illetőleg a Complex CD Jogtárhoz fűzött, illetőleg könyv formájában is megjelentetett Btk. Kommentár értelmezésére, továbbá az új Btk.-hoz fűzött Ügyvéd Jogtárban található Kommentár a Büntető Törvénykönyvhöz című kiadvány jogdogmatikai álláspontjára, amelyet az eljárás során többször idézett Legfelsőbb Bírósági döntés (BH.2002/85. szám) is kifejezetten alátámaszt.

A fentiek mellett rámutatott arra is, hogy a másodfokú döntésében a törvényszék nem helyénvaló módon hivatkozott a ráépítés szabályaira. Az ügyben szóban forgó hatósági döntés - benne az egyetemleges kötelezéssel - kizártta teszi a ráépítés szabályainak alkalmazását, utóbbi ugyanis értelmetlen és szükségtelen a tulajdonjogi kérdés eldöntésénél, hiszen a rendelkezésre álló iratokból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elkészült fal közös tulajdon.

Kifejtette azt is a törvényszék másodlagos indokolásával összefüggésben, hogy a dolog megrongálása esetén a kár a dolog eredeti állagának helyreállításával kapcsolatban felmerült költséggel azonos, az okozott kár nagysága nem a tulajdoni viszonyhoz igazodik, a bíróság ebbéli megállapítása valótlan.

Kifogásolta azt is, hogy ugyan a törvényszék az okozott kár nagyságát megállapította, a Be. 335. § (2) bekezdésének megfelelően azonban ennek az összegnek a mértékéig nem bírálta el a magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt, és ezzel törvénysértést valósított meg.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú ítélet megváltoztatására, a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására és a bűnügyi költségről való rendelkezésre tett indítványt.

A nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a pótmagánvádló jogi képviselője annak részletes megismétlése nélkül, maradéktalanul fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat, továbbra is hangsúlyozva, hogy a társasházi törvényből és a társasház alapító okiratból minden kétséget kizáróan megállapítható módon az elkészült fal

az érintettek közös tulajdonába került, az ítélezési gyakorlat pedig következetes abban, hogy a rongálást illetően az osztatlan közös tulajdon a tulajdonostárs számára a mászt megillető tulajdoni hányad mértékéig idegen.

Jelen esetben a pótmagánvádló által, saját költségén emelt fal a vádlott részéről kétségtelenül idegennek minősítendő, a másodfokon eljáró bíróság pedig a korábban részletesen indokoltak szerint a ráépítés fogalmát helytelenül alkalmazta az adott helyzetre, a vonatkozó hatósági döntés, annak egyes rendelkezései, így az egyetemleges kötelezés is, a ráépítés szabályainak irányadóként való elismerését kizárja.

Fenntartotta az azzal kapcsolatos álláspontját is, miszerint az okozott kár nagysága nem a tulajdoni viszonyhoz igazodik, másrészt pedig a pótmagánvádló által felépített fal értékének konkrét meghatározására figyelemmel a magánfél által előterjesztett polgári jogi igény elbírálásának van helye.

Összességében az érdemi okfejtése szerint a BH.2002/85. számú eseti döntés által is igazolt gyakorlat az ellentétes jogi állásponthoz képest időben is későbbi és egyfajta jogfejlődést tükröz, erre figyelemmel a rongálás közös tulajdonú vagyontárgyra történt elkövetettségének kizártságával összefüggő korábbi álláspont meghaladottnak is tekinthető.

Fenntartotta tehát a másodfokú határozat megváltoztatására, a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására és a bűnügyi költségről történő rendelkezésre vonatkozó indítványát.

A védelmi álláspont helytálló érveire figyelemmel a másodfokú bírósági határozat helybenhagyását indítványozta.

Érdemi jogi álláspontja kifejtésekor rámutatott arra, hogy jelen ügyben nem a pótmagánvádló által felépített és a védece által lebontott falazat tulajdonjogi viszonyainak van meghatározó jelentősége, az ügy megoldása a birtokháborítás szabályainak alkalmazásával biztosítható. Aki elől ugyanis a pótmagánvádló által végrehajtott módon elfogják a levegőt, a fényt, a kilátási lehetőséget, az a békés birtoklása elleni, jogellenes támadást jogos önhatalommal háríthatja el. A rendelkezésre álló adatok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a szóban forgó tornác a vádlott és családja kizárólagos használatában volt, az gyakorlatilag az egyes számú lakáshoz tartozott a tervezői nyilatkozat és egyéb adatok tükrében is. Az a körülmény pedig, hogy az eleve elhibázott hatósági határozat szerint falat kell húzni a határvonalra, egyúttal nem jelenti azt is, hogy a polgári jogi, a társasházi, szomszédjogi, illetőleg egyéb irányadó szabályok figyelembe vétele mellett ne kellett volna a feleknek megállapodniuk a fal létesítéséről, annak módjáról, kivitelezéséről, költségvonzatáról.

Utóbbiakra figyelemmel egyértelműen megállapítható, hogy a pótmagánvádló kifogásolt magatartása, adott helyen és módon a fal létesítése jogellenes volt, ebből következően a jogtalan támadásának elhárítása a védece részéről jogosnak minősítendő, nélkülöz mindennemű jogellenességet, így a bűncselekmény megvalósulásának eme általános jellegű feltétele hiánya okán csak az a megalapozott következtetés vonható le, miszerint a fal lebontására irányuló vádlotti magatartás nem valósított meg bűncselekményt. Erre tekintettel a másodfokú határozat helybenhagyását indítványozta, és kérte az eljárás során felmerült költségeinek megállapítását, s azok viselésére a pótmagánvádló kötelezését.

Utolsó nyilatkozatában a pótmagánvádló újfent hangsúlyozta, hogy ők nem a vádlott tulajdonában álló területre, hanem a két ingatlan közös határvonalára építették fel a kifogásolt falazatot, a tornác pedig sem a műszaki leírásban, sem a tervdokumentáció egyéb részeiben nem került feltüntetésre, a tornác nem a vádlott és családja külön tulajdonába, hanem a társasházi közös tulajdonba tartozott.

Hivatkozott arra is, hogy magatartásával nem sértett jogszabályt, a fal felhúzása előtt a szomszédja akkor járt át a külön tulajdonában lévő telekre, amikor csak akart, a fal létesítését jogszabály írta elő, s minden vonatkozó rendelkezés betartása mellett került sor a fal megépítésére.

A jogszerűen emelt építményt azonban a vádlott még aznap elbontotta, s ezzel az igazolt költségeivel azonos mértékű kárt okozott neki.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában arra hívta fel a figyelmet, hogy a tervezői nyilatkozat és a rendelkezésre álló valamennyi egyéb, egybehangzó adat szerint a szóban forgó tornác kizárólagos használatukban és külön tulajdonukban volt, arra önállóan a pótmagánvádló jogszerűen semmit nem építhetett volna fel, már a társasházi alapító okirat szerint is a tulajdonostárs beleegyezése kellett az akár ilyen jellegű építmény létesítéséhez is, amellyel a pótmagánvádló is tisztában volt.

A Győri Ítéltábla a Be. 393. § (2) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 387. § (1) bekezdésének megfelelően bírálta felül a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt.

Az ítéltábla a pótmagánvádlói fellebbezést nem találta alaposnak.

A Be.387.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első - és másodfokú bírósági eljárást felülbírálta abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Az ítéltábla megállapítása szerint az első- és másodfokú bírósági eljárások megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, olyan szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi, harmadfokú felülvizsgálatát megakadályozta volna.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság az eljárása során az elsőfokon elítélt vádlottat a vele szemben emelt vád alól felmentette, az ítéltábla megállapította, hogy a pótmagánvádlói oldalról benyújtott másodfellebbezés a Be. 386. § (1) bekezdésének c.) pontja értelmében joghatályosnak tekintendő.

Az eljáró bíróságok összességében, a másodfokú eljárásban történt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges adatokat, bizonyítékokat feltárták és azokat törvényesen értékelték. A tényállást a vádlotti vallomásokra, pótmagánvádló és **1. tanú** előadásaira, az építési igazságügyi szakértői vélemény tartalmára, a kapcsolatos hatósági határozatok megállapításaira, a társasház alapító okirat tartalmára és annak módosítására, az üggyel összefüggő polgári peres iratanyag adataira, Dr. Lipovits Gyula igazságügyi építész műszaki szakértő véleményében foglaltakra és a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokra alapították, azoknak egyenkénti és együttes értékelésével,

mérlegelésével állapították meg. Logikai hibát nem vétettek, az indokolási kötelezettségüknek is eleget tettek.

Az elsőfokú bíróság elemezte a vádlott védekezését, értékelte a pótmagánvádló és **1. tanú** tanúvallomásában foglaltakat, az okozott kár értékét megállapító építési igazságügyi szakértői véleményt, a csatolt hatósági eljárások iratait, az alapul fekvő határozatokat, a műszaki megosztási engedélyezési terv és az alapító okirat adatait valamint az egyéb okirati bizonyítékokat. Összességében az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen vette számba és részben megfelelően mérlegelte. A városi bíróság a vádlott felelősségét megállapította, amely jogi következtetést azonban sem a másodfokú bíróság, sem a harmadfokon eljáró bíróság nem osztotta.

A másodfokon eljáró bíróság az eljárása során előbb az előzetes kérdésben hozott döntés beszerzése érdekében az előtte folyamatban lévő büntetőeljárást a Be. 188. § (1) bekezdés d.) pontja és a 266. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a párhuzamosan folyó polgári per jogerős befejezéséig felfüggesztette, majd jogkérdés eldöntését követően a büntetőeljárást a jogszabályoknak megfelelően lefolytatta, logikus gondolatmenettel vizsgálva az elsőfokú bíróság által számbavett bizonyítékokat. A törvényszék a lefolytatott teljes felülbírálata során helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság jórészt törvényesen és megfelelő körben elvégzett bizonyítás eredményeként, a bizonyítékok helyes értékelésével nagyjából megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, amelyet az iratok tartalma, helyes ténybeli következtetés és az általa lefolytatott bizonyítás alapján helyesbítve, illetőleg kiegészítve a másodfokú bíróság is elfogadott, és ez képezte a harmadfokú eljárás alapját is.

A fenti körben a másodfokon eljáró bíróság a Be. 352. § (1) bekezdésének a.) és b.) pontjában szabályozott jogkörében eljárva mindenben okszerűen, a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban egészítette ki a tényállást azzal, hogy a pótmagánvádló által felépített fal a külső homlokzati fal részét képezte, arra történő ráépítéssel, és miután ezen külső homlokzati fal pótmagánvádló és felesége, illetőleg a vádlott és férje egyenlő arányú közös tulajdonát képezte, ebből következően az utóbb a vádlott által lebontott fal is ezen tulajdonostársak egyenként 2/8 arányú közös tulajdonába került; másrészt helytállóan helyesbítette az irányadó tényállást a pótmagánvádló által felépített fal értékének pontos összegével. A pótmagánvádló által épített fal közös tulajdonba kerülését a pótmagánvádló sem vitatta.

Helyénvaló a másodfokon eljáró bíróság azon felismerése, miszerint az elsőfokú bíróság megalapozottsági hibát vétett azzal, hogy nem foglalt állást abban, a rongálás bűncselekménye szempontjából alapvető jelentőségű kérdésben, hogy azon terasz, amelyre a pótmagánvádló a falat felépítette, közös tulajdonban vagy valamelyik fél külön tulajdonában volt-e. Ebből következően a törvényszék helyesen járt el, amikor a Be. 351. § (2) bekezdés a.) pontja szerinti felderítetlenségi hibát első lépésben a párhuzamosan folyó polgári per iratanyagának beszerzésével és értékelésével kívánta orvosolni, majd - miután a közös tulajdon megszüntetésére irányuló polgári per tárgyát nem képezte a tornácnak, illetőleg a terasznak nevezett ingatlanrészlet, amelyre a pótmagánvádló az utóbb lebontott falat felépítette - második lépésben a megtartott fellebbezési tárgyaláson meghallgatta Dr.

Lipovits Gyula igazságügyi építész műszaki szakértőt. Utóbbi bizonyítási eljárás eredményeként a másodfokú ítéletben is részletesen taglaltak szerint az előterjesztett szakértői vélemény alapján okszerűen jutott el a tényállás kiegészítéssel érintett megállapítások és következtetések levonásához, és ugyancsak helyes értékelés eredményeként határozta meg a felépítetett majd elbontott fal értékét.

Megállapítható, hogy a másodfokon eljáró bíróság mérlegelő tevékenysége a jogszabályok és a logika követelményeinek is megfelelő volt, a bizonyíték értékelés eredménye egyúttal szakszerű indokolással is ellátott.

A fentiek szerint a harmadfokú büntetőeljárás során az ítéletábra a másodfokú bíróság által a megfelelő helyesbítések, pontosítások és kiegészítések útján mindenben megalapozottá tett elsőfokú ítéleti tényállást bírálta felül a Be. 388. § (1) és (2) bekezdése - a tényálláshoz kötöttség és a felülmérlegelés tilalmának elve - értelmében.

A megalapozott tényállás alapján a másodfokon eljáró bíróság helytállóan és okszerűen vont következtetést **vádlott** büntetőjogi felelősségének hiányára, az ezzel kapcsolatos felmentő rendelkezés és az ehhez fűzött indoklás is helyénvaló.

A lopás analógiájából kiinduló törvényszéki állásponttal kapcsolatos pótmagánvádlói okfejtés szerint a lopás a fennálló birtokállapot megszüntetésére irányuló magatartás, új birtokállapot létrehozásával, ezzel szemben a rongálás a dolog állagának károsítását illetőleg megsemmisítését jelenti. A lopás esetében tehát a birtokhelyzet megváltoztatása tekintendő elkövetési magatartásnak, míg a megrongálás fogalma a dolog állagának olyan károsítását jelenti, amelynek következtében a vagyontárgy értékcsökkenést szenved, miután a rongálás megvalósításához nem szükséges, hogy az adott dolog az elkövető tényleges hatalmába kerüljön, viszont a lopás lényege a jogellenes uralomváltás, amelynek folytán az eddigi birtokos már nincs abban a helyzetben, hogy a dologról rendelkezhesen. E különbségtételből következően a lopásnál a dolog egészének használatához és birtoklásához való jog a pótmagánvádlói értelmezés szerint kizárja az adott dolognak a tulajdonostárs számára való idegenségét, ugyanakkor a rongálási magatartás vonatkozásában a közös tulajdonban lévő oszthatatlan dolog a tulajdonostárs számára a más megillető hányad mértékéig idegen, ezért az ilyen közös dolgon a lopással szemben a rongálás megvalósítható.

Az ítéletábra álláspontja szerint azonban a fenti különbségtételnek, az idézett elkövetési magatartások közötti értelemszerű eltérésnek a közös tulajdoni tárgyon való elkövethetőség szempontjából érdemi kihatása nincs. A harmadfokú bíróság a törvényszéki állásponttal egyetértett, hogy nincs semmi nemű megfelelő jogdogmatikai indok azon megkülönböztetésre, miszerint példának okáért a lopás vagy a sikkasztás nem követhető el olyan oszthatatlan közös tulajdonban álló dologra, mely meghatározott részben az elkövető tulajdonát is képezi, a rongálás viszont igen. Ebből a szempontból nem annak van jelentősége, hogy az adott vagyontárgy használhatósága megszűnik illetőleg korlátozottá válik, avagy ténylegesen más uralmi helyzet alá kerül, hanem annak, hogy a törvényi tényállás szerinti elkövetési tárgy mindhárom nevezett bűncselekmény esetében az elkövetőre nézve diszpozíció szerűen megfogalmazottan idegen dolog.

Az osztatlan közös tulajdon lényege éppen az, hogy a tulajdonostárs az adott vagyontárgy legkisebb alapegységének is résztulajdonosa a meghatározott tulajdoni hányada erejéig, mégpedig el nem különíthető módon, és ilyen módon nem határozható meg, nem jelölhető ki a vagyontárgy számára idegen része illetőleg vonatkozásai, erre figyelemmel a rongálás lényegét alkotó magatartást sem lehet osztatlan közös tulajdonban álló dologra elkövetni.

Utóbbiakra figyelemmel az ítéletábra álláspontja szerint helyénvaló módon tért el a másodfokú bíróság a BH.2002/85. számú eseti döntésben kifejtettektől, amely ügy tényállása egy közös tulajdonban, de megosztott, kizárólagos használatban lévő vagyontárgy megrongálásával volt kapcsolatos, jelen ügyben pedig a vitás falazat bármelyik érintett részéről való használhatósága hagyományos értelemben fel sem merült.

A másodfokon eljáró bíróság által kifejtettek meghaladottá válásával és a BH.2002/85. számú eseti döntésben szereplő okfejtés irányadó szerepével kapcsolatos pótmagánvádlói értelmezés annál kevésbé foghat helyt, mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos Btk.-hoz fűzött, Magyar Büntetőjog Kommentár a gyakorlat számára című kiadványok is úgy foglalnak állást, miszerint a vagyontárgy idegen voltával kapcsolatos követelményből következően a közös vagyon megrongálása nem bűncselekmény.

A harmadfokú bíróság egyetértett a törvényszék indokolásának azon részével is, hogy a védő által hivatkozott - és utóbb a harmadfokú nyilvános ülésen is megismételt - , a Ptk. 190. § (1) bekezdése szerinti jogos önhatalom vizsgálatának kérdése egyáltalán csak akkor merülhetne fel, ha a vádlotti cselekmény diszpozíciószerű lett volna, amennyiben a számára idegen dolog megrongálása megállapítható lenne.

Az ítéletábra - a pótmagánvádlói jogi álláspont érvényesíthetősége esetére - osztotta a másodfokon eljáró bíróságnak az ugyancsak a Be. 331.§(1) és a Be. 6. §(3) bekezdés a.) pontjának I. fordulatra alapított felmentéssel kapcsolatos, illetőleg a 2012. évi II. törvény 177. § (1) bekezdés b.) pontjának alkalmazását kizáró, ugyanezen törvény 6.§ (6) bekezdésével összefüggő másodlagos álláspontját is.

Nem értett egyet az ítéletábra a pótmagánvádlói fellebbezési kérelem polgári jogi igény érvényesítésével összefüggő okfejtésével sem. A másodfokú bíróság a terhelt felmentésére figyelemmel a pótmagánvádló által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését a törvény egyéb útjára utasította. A Be. 335.§(2) bekezdésében foglaltak értelemszerűen marasztaló határozat esetén irányadóak, hiszen ez esetben a bíróság az ítéletében megállapítja a **bűncselekménnyel** okozott kár összegét, illetve a **bűncselekmény** elkövetési értékét, s ezen összeg mértékéig terjed a jogi kötelezettsége is a polgári jogi igény érdemben történő elbírálására vonatkozóan. Tekintettel arra, hogy jelen eljárásban bűncselekmény elkövetésének megállapítása nem történt meg, fogalmilag kizárt a polgári jogi igény érdemi elbírálása. Ezért az ítéletábra a kapcsolatos törvénysértéssel összefüggő pótmagánvádlói hivatkozásnak nem adott helyt.

Mindenben helytállóan járt el tehát a Szombathelyi Törvényszék, amikor az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és a terheltet a rongálás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése és a Be. 6. § (3) bekezdés a.) pont I. fordulatára alapján - bűncselekmény hiányában - felmentette.

Nem tévedett a felmerült bűnügyi költség pótmagánvádló általi viselésével kapcsolatos rendelkezése meghozatala során sem.

Az ítélet tábla a terhelt védője által az eljárás során nem előlegezett díjának és költségének megtérítésére irányulóan előterjesztett indítványát nem találta megalapozottnak, mindezzel a Be. 339. § (3) bekezdése értelmében a vádlott felmentése esetén csak akkor van jogi lehetőség, amennyiben a vádat az ügyész képviselte, másrésztől a védői indítvány sem indokolást, sem konkrét összegmegjelölést nem tartalmazott.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2014. június 3. napján kelt, 8.Bf.11/2014/11. számú ítéletét a Be. 397.§ I. fordulata alapján - az előterjesztett fellebbezés alaptalansága okán, helyes indokaira tekintettel, egyúttal a Be. 385. §-a folytán alkalmazandó Be.371. §(4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel - helybenhagyta.

Győr, 2015. május 6. napján

Dr. Széplaki László sk.	. Németh Balázs sk.	. Csák Csilla sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2014. június 3. napján kihirdetett, 8.Bf.11/2014/11. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2015. május 6. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
kiadó